

Církev československá
husitská Kladno

NAHORU 4 2016

Milí přátelé, bratři a sestry, čtenáři tohoto zpravodaje, pokoj vám. Po prázdninách se opět setkáváme na stránkách našeho zpravodaje. A jak jinak, toto vydání bude věnováno především naší společné sborové dovolené. Večerní biblické programy byly velmi zajímavé a podnětné, ale nebylo v našich silách celou diskuzi zachytit a zpracovat v písemné podobě. Domluvili jsme se proto, že připravíme alespoň podklady pro besedy tak, jak je zpracovali naši „dobrovolníci“, a dáme je jako webovou přílohu tohoto zpravodaje. Vytiskovaná příloha bude k dispozici ve sborové knihovně. Věříme, že takto může posloužit k zamyšlení nad praktickým životem křesťana i dalším zájemcům.

Ranní pobožnost 5. 8. 2016 Vyhlídka Blansko

„A nyní vy, kteří říkáte: „Dnes nebo zítra půjdeme do toho a toho města, zůstaneme tam rok, budeme obchodovat a vydělávat“ – vy přece nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí! Raději byste měli říkat: „Bude-li Pán chtít, budeme naživu a uděláme to neb ono.“ Vy se však vychloubáte a chvástáte. Každá taková chloubka je zlá. Kdo ví, co je činit dobré, a nečiní, má hřích.“ (Jk 4,13–17)

Chvilé ztišení

Píseň č. 339: Před tebou, Pane, temnost ztrácí sílu svou, noc odchází a den jasně září

Modlitba: Otče náš, děkujeme Ti za nový den, za Tvé světlo, kterým nám svítíš na cestu, za probuzení k novému životu s Kristem, za všechno, co mnohdy považujeme za samozřejmé, že až zapomínáme, že za to máme být vděční Tobě. Pane, Ty do nás vidíš,

Tvému světlu nezůstane nic skryto, Tvá záře všechno prosvětlí. Prosíme Tě, sviť nám na cestu svým svatým Duchem, kterého nám dáváš podle svého zaslíbení. Smiluj se nad námi hříšnými, obnovuj nás, ať nesejdeme z cesty za Tebou. Amen.

„Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva. Prosím vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši, a žijte vzorně mezi pohany, tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu v den navštívení.“ (1. Pt 2, 11)

Během našeho pobytu za mnou přišlo několik bratrů a sester, kteří se mne ptali na to, proč se tak toulám, kde působím a kde jsem vlastně doma. Byl jsem z toho pravda trochu na rozpacích, protože si myslím, že můj případ není v dnešní době až tak neobvyklý, ojedinělý. Vždyť spousta lidí dnes cestuje za prací a vztahy. Na druhou stranu jsem ale opravdu poněkud zvláštní bezdomovec, který ani tak moc jako bezdomovec nevypadá a nepůsobí (pakliže si vykládáme slovo bezdomovec optikou dnešní doby). Ale co to vlastně znamená být bezdomovcem nebo cizincem bez domovského práva? Znamená to automaticky, že nemám střechu nad hlavou, delší dobu jsem se nekamarádil se sprchou, nemám žádný majetek nebo jsem po uši zadlužený, bez trvalého bydliště a tak nějak se ode mne – opět automaticky – čeká, že ze mne potáhne alkohol, na který si vyzebrám?

Ale co když jsme v trochu jiném smyslu bezdomovci my všichni? Znamenají naše pozemské statky, že máme domovské právo, že jsme doma? Nebo že nám vytoužený rodinný domek zajistí v životě štěstí? Že po spoustě úsilí a práce si pořídíme bydlení, rodinu a třeba i opravdu budeme šťastní – to už je domov? Co když ale tak trochu klameme sami sebe?

Za posledních několik let jsem udělal zkušenost, že domov je v očích tohoto světa dosti relativní pojem (podobně jako láska, rodina, štěstí). Můžeme bydlet vlastně kdekoliv a jakkoliv – pokud nejsme šťastní a naplnění, místo ani luxus to nezachrání. Na čem tedy závisí naše příslušnost, domovské právo? Řekl bych, že na vztazích. Pokud miluji své bližní a oni milují mne, žijeme-li v harmonii, je úplně jedno, kde žijí – mám domov. Na druhou stranu domov nemá ten, kdo toto zmíněné postrádá, ať už žije jakkoli „na úrovni“ – právě tehdy je bezdomovcem, i když si tak třeba ani

nepřipadá... Naopak šťastný a ve vztazích naplněný bezdomovec (ve smyslu, jak tento pojem chápe dnešní společnost – tedy doslova chudý, nemajetný člověk bez střechy nad hlavou) je vlastně – jaký paradox života – menším bezdomovcem než v luxusu žijící člověk s mizernými vztahy. Jak by jinak bylo možné, že v nesmírně chudých rozvojových zemích jsou lidé obecně šťastnější než v západním světě plném antidepressiv, drogových závislostí a životní beznaděje?

Ale tak jako tak, oba případy jsou přece dočasné, pomíjivé – jako naše pozemské dny. Tak tedy – kde je náš domov? Ten pravý, trvalý, vše přesahující? Věčný příbytek? Řekneme jistě: v Božím království, až se naplní čas. Ale co to znamená? A je to automatické? A je možné vyhlížet království Boží a současně se křečovitě držet pozemských statků a domova? Opravdu šlo v rozhovoru Ježíše s bohatým mládcem (Mk 10, 17–22) jen o to, že z principu věci nelze propašovat ranec peněz do Božího království? Vždyť jinak mladík opravdu projevoval snahu a Ježíš mu to schvaloval. Nebo je to tak, že nemáme na svých pozemských jistotách (nejen v oblasti majetku) lpět a máme být připraveni se jich vzdát? Kdykoliv a bez ohledu na to, jak je to těžké? Dokážeme se sebrat, všechno – úplně všechno – nechat, tak jak je, a odejít, kam nás třeba zrovna Pán Bůh volá? Jako Abraham? A jako Abraham i třeba na vlastní pěst sestoupit do Egypta, když zrovna Bůh mlčí a nevede nás? A jsme ochotni nést následky našich životních Egyptů, kterými se pořádně otlučeme a rány se pak hojí i dlouhá léta? Jsme ochotni ve víře opustit to, co je nám nejdražší (nikoli jen finanční hodnotou) a odejít, kam nás volá Bůh?

Před několika dny, při společném pochodu na Blansek, se mnou hovořil jeden starší bratr a mírně si, jak to sám nazval, „rýpl“ do mého putování. Vlastně mne s láskou napomenul – o napomínání už tady byla jeden večer diskuze. Udělal to velmi citlivě a já o tom přemýšlel. Z jeho řeči vyplynulo, že moje putování a toulání sem a tam po republice může přivodit určitá nebezpečí – nezávanost, nevázanost – zkrátka jakousi tendenci k obecné neschopnosti navazovat místně příslušné trvalé mezilidské vztahy, která vyplývá z neustálých přesunů... Ano, je to tak. Před sborovou dovolenou jsem se „toulal“ někde na Ústeckoorlicku a tehdy mi právě přišel na mysl verš „Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva...“ Teď je to takový můj životní verš, ale asi každý člověk si prožije těchto momentálních životních veršů několik. Co mne však na tom „mém“ verši tehdy zarazilo, byl ten podivný dovětek: „Prosím vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši, a žijte vzorně mezi pohany, tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu v den navštívení.“ Nerozuměl jsem tomu – respektive hlavně tomu úvodnímu „Prosím vás

proto...“ Proč po první větě následuje věta s podivným „Prosím vás proto“? Vždyť ve větě předcházející tomuto výroku Petr konstatoval naše bezdomovectví v tomto světě! Tedy jakýsi konec pro tento svět. Tak jaké „proto“? Může snad něco vyplývat z bezdomovectví v tomto světě? Bratr, který mne upozornil na nebezpečí vyplývající z mého putování, přivedl mě najednou k odpovědi po smyslu tohoto Petrova dovětku.

Jako křesťané a oddělený lid nás naše pozemské cizinitví a bezdomovectví nezbavuje odpovědnosti za svět okolo, naopak. Proto ten dovětek „Prosím vás proto“! Ano, právě proto, že jsme tomuto světu odcizení, právě proto, že jsme outsideri, ti divní, jiní, exoti! Právě proto nemáme být sobci, sami sobě bohem, máme žít tak, aby naše okolí prohlédlo a oslavovalo Boha. A to je přece nějaký úkol – a jak nesnadný! Proto ten důraz, proto to „proto“. ☺ A konečně, na samém počátku perikopy – před oním vážným sdělením, že tu jsme cizinci – píše Petr: „Milovaní!“ Jsme milovaní, stojí zde, ještě před tou zdánlivě nepřijatelnou novinou. A v Bibli vždy stojí ta nejpodstatnější sdělení na začátku věty! (Proto i to „proto“ na začátku dovětku). Jsme milovaní a tato jistota je pro nás důležitější než bolestná zkušenost, že tady ještě ten pravý trvalý domov nenajdeme – aspoň ne zcela – že ten pravý domov na nás čeká. *Hle všechno tvořím nové*, praví Pán. Nový Jeruzalém.

Píseň č. 312: Pomoz mi můj Pane

Závěr: „Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde. Věřil, a proto žil v zemi zaslíbené jako cizinec, bydlil ve stanech s Izákem a Jákobem, pro které platilo totéž zaslíbení, a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh... Ve víře zemřeli ti všichni, i když se splnění slibů nedožili, nýbrž jen zdálky je zahlédli a pozdravili, vyznávající, že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci. Tím dávají najevo, že po pravé vlasti teprve touží. Kdyby měli na mysli zemi, z níž vykročili, měli možnost se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší vlasti, po vlasti nebeské. Proto sám Bůh se nestydí nazývat se jejich Bohem. Vždyť jim připravil své město.“ (Žd 11,8–10,13–16)

srovnej: Gn 12,4,7,8,18; Gn 15,13; Lv 19,33–34; Nu 9,15–23; 1Pa 29,15; Žd 13,14

David Danielčák, dodatečně upraveno

Ze života sboru

Poslední červnovou neděli jsme měli možnost popřát naší milé sestře Růženě Adamové k jejím 90. narozeninám. Hlavními gratulanty byly děti před odchodem na jejich vyučování. Hezké bylo – a dětem se to líbilo – že součet jejich let ani nedosáhl věku Růženky, jak spočítala sestra Pavla. Bětuška Klozbergová předala obrovskou kyticí, která sestru

Růženku inspirovala ke krátké promluvě k dětem. Poprosila jsem ji, aby to napsala, děkuji, že tak učinila a že si tak můžeme její zamyšlení o životě přečíst v samostatném příspěvku. Hlavní oslava se pak konala

až na sborové dovolené. Sestře Růžence přejeme hojnost Božího požehnání do dalších let, které jí Pán připravil.

Během prázdnin jsme měli volnější program, scházeli jsme se ve středu ke sdílení, modlitbám a krátkému zamyšlení nad biblickými verši, většinou ze Žalmů. Co je ale neméně důležité, probíhaly stavební úpravy a práce ve farní kanceláři a v kolumbáriu, i o nich bude samostatný příspěvek.

V neděli 14. srpna na pozvání bratra faráře sloužil bohoslužbu můj syn Jiří Chytil, farář z Plzně (západ), který u nás s rodinou trávil dovolenou, hudebním doprovodem posloužila jeho manželka Debora, také farářka z Plzně (východ). Jako šťastná maminka

a babička jsem poprosila bratra Jiřího Tučana, aby nás i s rodinou druhého syna Petra zvěčnil před kostelem. Díky Pánu za Jeho požehnání!

Při bohoslužbě v neděli 4. září 2016 přijali požehnání do nového školního roku všichni přítomní žáci, studenti, učitelé i ostatní, kteří pracují s dětmi a mládeží. Kéž se všem daří dobře studovat, aby byli ku prospěchu celé společnosti, a těm, kdo je vedou, aby měli Boží moudrost při výchově i vzdělávání.

Jarmila Chytilová

Radujme se v Pánu

Pán nám popřál krásnou vlahou neděli, kdy jsme se skutečně mohli sejít jako duchovní rodina – od malých (jednoletý Jozífeček) až po starší děti, které již chápou, co Pán od nich žádá. Děkujeme našemu Pánu za každou takovou příležitost. Sešlo se asi 12 dětí; než odcházejí na své vyučování, bratr farář jim žehná. A tak i mě při tom pozval k oltáři a k požehnání a gratulace patřila i mně. Bětuška mi předala krásnou kytku, všechny děti mi popřály. Byla jsem mile překvapena a přemýšlela, kde asi ty velké bílé lilie a ostatní květy vyrostly. Určitě byly z rajske zahrady – a hned mě napadlo, jak bychom měli zůstat před Pánem čistí bílí jako ty květy. Hlavně dětem jsem kladla na srdce, jak je důležité od mladých let vyrůstat v čistotě, nelhat. Pán o všem ví. Když budou poslouchat rodiče a ve škole učitele a mít se mezi sebou rády, když se budou snažit žít podle Boží vůle, bude se jim v životě dobře dařit. Až já již tu nebudu, vzpomeňte si, co jsem vám říkala o čistotě v životě. Bílá lilie je symbol čistoty, i v Písmu svatém se o ní píše. To vše se týká i nás, dospělých, abychom se věnovali více Božím věcem a udělali si čas přemýšlet více o nich než o světských věcech, raději od mlada – a nečekat. Nevíme, kdy nás Pán zavolá. Čtème Písmo a modleme se, Pán slyší!!! AMEN.

Každý máme čas nám daný. Mně Pán dává dožit se požehnaného věku 90 let. Nemůžu jinak, než citovat ze 71. žalmu, z toho si беру příklad: *Ty jsi přece má naděje, Panovníku Hospodine, v tebe už od mládí doufám. ... Od mladosti, Bože, jsi mě vyučoval a já dosud oznamuji tvoje divy. Ani ve stáří a šedinách mě, Bože, neopouštěj, dokud neseznámím toto pokolení se skutky své paže a s tvou bohatýrskou silou všechny, kteří přijdou.* (Ž 71, 5. 17–18) Pro každého věřícího je důležitá každodenní upřímná modlitba, ta nám pomáhá najít cestu k Bohu, jen Jemu můžeme vše říci. On nás vyslyší a neopustí a upozorní na naše chyby. Předat se cele do Jeho rukou a radit se s Ním, ne jak my chceme, ale jaká je Jeho vůle. I všechno špatné je pro nás dobré, to pochopíme časem, to je moje zkušenost.

Pane Ježíši Kriste, děkuji, že z Tvé vůle můžu večer lehnout a ráno že můžu vstát. Provázíš mě na každém kroku a pomáháš, když už nemohu a jsem vyčerpaná. Věřím, že budeme stále spolu a že mě nikdy neopustíš!!! Amen.

Děkuji všem za přání a velký pugét!

Růžena Adamová

Děti na sborové dovolené aneb pro Boží království není nikdo moc malý

Letošní program pro děti byl (a doufám, že od tohoto léta už i dále bude) připravovaný širokým okruhem rodičů, případně dalších vytipovaných jedinců (týká se Pavla a Alžběty Kubrových ☺), které naše milá

pastorační asistentka Dana oslovila po domluvě o hlavním tématu – tím bylo *Boží království v podobnostvích*. Tíha přípravy i realizace programu spočívala na ramenou těchto rodin:

- Lukavských (podobnoství o rybářské síti);
- Kubrovi (podobnoství o hořčičném zrně);
- Fellerovi + Lomíčkoví (podobnoství o kvasu);
- Chytilovi (podobnoství o pokladu a perle);
- Rendlovi (podobnoství o pšenici a pleveli).

Bylo to šťastné řešení – sešlo se tolik nápadů a neotřelých aktivit, že se děti neměly šanci nudit (nebo jo?). Myslím, že i z fotografií je vidět, jak si to užívaly. A užívali jsme si to i my dospělí, kteří jsme měli možnost vidět, jak se z dětí opravdu tvoří parta, jak starší pomáhají mladším, jak se vzájemně poznávají (tomu jsme většinou trochu pomáhali různými losováními a prací ve skupinách). Hlavní sdělení, které jsme chtěli předat, vychází z biblického textu:

Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vypořadovat; ani se nedá říci: ‚Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘! Vždyť království Boží je mezi vámi!“ (Luk 17, 20–21)

Dětí bylo nakonec devatenáct – i s Jozífkem (Josíphkem?☺) Osweto, který s námi ještě na program nechodil, a s Vaškem Havlínem, který byl občasným, ale aktivním návštěvníkem programů. Věkově různorodá skupina (od dvou do dvanácti let) držela oproti všem našim předpokladům pohromadě. Starší jedinci – vlastně už skoro mládež – neprudili, ba naopak spolupracovali a pomáhali ostatním, bylo-li třeba. Teď mě napadá, že si to třeba moc maluju a že se nudili, asi je oslovím s prosbou o příspěvek do Nahoru – hahaha.

A co jsme dělali? Mimo jiné: lovili se zavázanýma očima „ryby“, sázeli hořčičná semínka, pekli chleba, hledali „perly“ v místním pískovišti, oddělovali zrna od plevele, zhlédli několik povedených dramatizací, vytvořili ještě více popěveků a dramatizací, absolvovali denní bojovku, noční bojovku... Ale hlavně: fakt jsme sem tam zažívali, že Boží království je mezi námi (sem tam taky nééé, hlavně mezi sourozenci).

Nakonec nechyběla ani tradiční píseň, i když tentokrát to vypadalo, že se nestihne připravit. Obětavě vypomohl patriarcha Tomáš Butta (zatím to neví a možná se to nikdy nedozví), od kterého jsme si vypůjčili chytlavou melodii a opatřili ji neméně chytlavým textem. No, některé jedince (konkrétně mého muže a Zuzku Jurkovou) jsem na produkci raději připravila předem. Celkově líbivý refrén doplnily skupiny dětí kreativními a kvalitními slokami o jednotlivých podobnostvích – doporučuju shlédnout celou produkci. Máme video, v případě potřeby zašlu. Po vystoupení dětí se již tradičně předávaly diplomy, které byly krásné a vůbec ne tradiční (děkujeme Katce Lukavské).

Ještě jednou bych chtěla poděkovat všem, kteří se na programu podíleli nebo se dětem nějak jinak věnovali. A jaké téma zvolíme příští rok?

Pavla Vlková

Vystoupení dětí

V království Božím panuje láska a mír, stále ho hledáme, je to náš společný cíl. Někdy nám horko, někdy nás nohy zebou... Tam, kde jsou přátelé, máme ho mezi sebou.

Jsme jako ryby v síti, ty dobré nás nasytí, ty špatné vyhodíte, ať je zas nelovíte.

Holala, holala, hořčičné semínko, holala! Nejdřív je malinký a všichni se mu smějí, a potom vyroste, holala, a ptáci ve větvích pění.

Kvas to je to pravé zlato, to nám přece stojí za to! Pán Bůh seslal z nebe kvásky, udělal to z velké lásky.

Čistá perla nade vše je, ať ji máme ve svém těle.
Snažíme se o ni moc, Bůh nám přijde na pomoc.

Je tu pole pšenice a v pšenici je plevel.
Pšenice jsou dobří lidé a plevel je nepřítel.

Autoři: děti a vedoucí skupinek

Zápis z kroniky: Středa 3. 8. 2016

A je to tady... polovina našeho pobytu je za námi. Co nám asi dnešní den přinese? Ranní obloha je pokryta mraky, nám ale do srdce zasvítilo světlo prostřednictvím pobožnosti Ivanky Doubravové. Slyšeli jsme, že máme hledat blaho a štěstí ve vztahu s Bohem, a hlavně, že máme každý tolik věcí, situací a vztahů, za které máme být vděční. Každý den, každou chvíli. A tak Ti, Bože, děkujeme za vše, co před nás kladeš.

Se zvědavostí jsme očekávali dětský program, jehož úkolem bylo zpřístupnit dětem podobenství o kvasu. Děti se naučily, z čeho a jak připravit kvásek a zadělat na chleba, a uvědomily si, jak i malá věc může změnit velkou. Názorně jim to předvedla Zuzka s Milošem v pohádce o bazénu a inkoustové kapce. Čas kynutí strávily děti při bojové hře v lese, připravené za pomoci starších dětí a díky velkému počtu dobrovolníků na stanovištích. Jiná skupina

(„bezdětných“) se vydala na větší výlet do Adamova. Kombinovali cestu autem, pěšky a vlakem. Terén byl údajně náročnější, a tak starší nešli, měli možnost odpočinku a „prosociálních aktivit“, které ostatně jsou důležitou částí našeho pobytu, jehož heslem vždy je – nikdo ať není sám.

Podvečerní zpívání přináší radost všem zúčastněným. Vyvrcholením dne je pak večerní program, tentokrát s tématem úcta k rodičům. Na příkladech ze Starého i Nového zákona jsme našli potvrzení pátého přikázání Desatera. Přemýšleli jsme o rozdílech mezi uctíváním a vážením si, slyšeli jsme svědectví o rodinných vztazích. Myslím, že každý byl zasažen. Slyšeli jsme také, že Bůh nám dává svobodu a nechce, abychom trpěli výčitkami.

V písni *Otče všemohoucí* jsme vyhlíželi: *Tvoje zaslíbení došlo naplnění, Ty jsi v Kristu s námi, Zlý už nás nezmámí.* Program připravil Pavel Pánek.

A tak sláva Ti na nebi a pokoj nám na zemi.

Díky za dnešní den.

Hana Fellerová

Postřehy z brigády

Na začátku léta rada starších rozhodla, že řemeslně méně náročné práce spojené s přípravou zadní farářské místnosti a úpravou kolumbária provedeme svépomocí. A tak Kamila vyhlásila brigádu uprostřed července a vyzývala zvláště muže, aby se zapojili.

Lhala bych, kdybych řekla, že jsem si s velkou radostí a očekáváním zapsala datum společné brigády do kalendáře. Nicméně datum jsem si zapsala a do „boje“ jsem vyrazila. Nejsem nijak zvláště řemeslně zdatná, a tak jsem počítala s úklidem. Ale znáte to. Doma okna myji po velkém přemlouvání maximálně dvakrát do roka, vždycky, až když se blíží Vánoce nebo Velikonoce. Není to zrovna moje hobby. Bylo našťěstí potřeba vyčistit v kolumbáriu podlahu po zednicích, to už mi vadí méně. A tak jsem vyzbrojena kovovým kartáčem a několikero vodou se stále pranými hadry začala. Po hodině a půl v podřepu už jsem toho měla dost – a byla hotová sotva čtvrtina. Přidaly se ale Martina s Markétkou (právě něco dokončily a na dotaz, co je ještě potřeba, jsem je okamžitě angažovala) a hned mě záda a nohy přestaly bolet a dokázala jsem ještě malinko pokračovat. A nebyla by to děvčata Vlkových, kdyby nezaznělo: „Markét, nezaspíváme si?“ Brzy zněly duchovní i lidové písně kolumbářiemi až ven, některé dvojhlasně. Radost to přineslo širokému okolí.

Po prvních dvou hodinách práce už v kostele zbývalo jen hodně málo odhodlaných a „všeho schopných“ brigádníků. Kromě Phanuela a Kamily to byl David a Petr, přítel Zdeňky Havlínové, která sama přijít nemohla a poslala za sebe náhradu. Náhradu velmi vítanou, protože na rozdíl od většiny z nás umí Petr obrousit starý nátěr, zakytovat a natírat okna. Petr s Davidem a Phanuelem připravovali okna k natírání až do pozdních večerních hodin.

To mne povzbudilo a doma jsem se zeptala, zda by Karel taky nechtěl pomoci. Prý že ano, a tak manžel následující týden strávil jedno dopoledne natíráním. Petr přišel i se Zdeňkou koncem prázdnin podruhé na celodenní brigádu. No řekněte: Není to skvělé?

A co vy, kteří jste to nechali na ostatních? Opravdu jste přes celé léto nemohli najít ani dvě hodiny? To nemá být výtka, ale spíše napomenutí/povzbuzení, jak jsme o tom mluvili v létě. Vždyť to přece většinou víme dobře: myslíme si, že něco „dáváme“, ale ve skutečnosti při „dávání“ mnohem více dostáváme. Já tedy jsem toto léto dostala při brigádě hodně: radost ze sdílené práce, radost ze zpívání při práci, radost z chlapů, kteří s námi sice moc „nepečou“, ale nemají problém přiložit ruku k dílu, když je potřeba. Nevím, jak to máte vy ostatní, ale pro mne to jsou vzácné a povzbudivé okamžiky.

Eva Bodláková

Co se podařilo

Během léta se povedlo téměř dodělat zadní kancelář – oškrábané zdi, napenetrováno, vymalováno (nové sanační omítky se stihly už na jaře), jsou opravená a natřená okna; zbývá tedy jen položit lino, lehce vybavit nábytkem a bratr farář může úřadovat v zásadě normálních podmínkách. V přední kanceláři jsou také udělána komplet okna a i tam položíme ještě v brzké době nové lino. Kolumbárium se během posledních měsíců taktéž podstatně změnilo, což nemohlo uniknout snad nikomu – na mnoha místech jsou nové omítky, vymalováno, nové skříně, vyklizen starý nábytek. David odvezl i objemný odpad, co se tak různě povalovalo za kostelem. Ještě nás čeká odvézt suť ze dvora, ušít a pověsit nové závěsy... Kdokoli je vítán k další dobrovolnické práci, neb práce je u nás neustále jak na kostele... Samozřejmě je potřeba pokračovat a opravit okna i v Komenského síni, můžete se kdokoli zapojit, ale to už případně počká na další léto, protože v létě vše lépe schne a nyní nás už čekají i jiné akce, kde se doufám budeme všichni setkávat.

K předchozímu příspěvku a brigádníkům bych ještě dodala, že několikrát byl na brigádě David – sám nebo s Phanuelem – a na oknech také zdárně pracoval. Jirka Tučan navzdory svému věku a zdravotnímu stavu se také často zapojoval (asi na hranici svých možností). Prostě se zapojili mladí i důchodci, což je super. Ještě bych vyzdvihla Mirku. Celé léto uklízí bez nároku na odměnu, navíc po těch brigádách tam toho má opravdu vždycky hodně. Nestačí setřít jednou, s okny si musela také dlouho vyhrát, protože vyčistit je od barvy a všeho ostatního nebylo moc jednoduché a rychlé...

Kamila Krucká

Festival UNITED 2016

Ve dnech 18.–20. srpna se konal již šestý ročník multižánrového křesťanského festivalu UNITED ve Vsetíně. Letošní ročník, který měl téma **Nesmrtelný**, byl svým způsobem přelomový, jelikož se z kapacitních důvodů přesunula hlavní scéna na vsetínské Dolní náměstí (hlavní sál kulturního domu již nevyhovoval). Město Vsetín si přálo, aby se UNITED nestěhoval do nějakého většího města, a tak pořadatelům vyšel ve všech směrech maximálně vstříc (vtipné bylo například uřezání dopravní značky na Dolním náměstí, která stála v místě, kde mělo stát hlavní pódium – po festivalu se zase přivářila). Byla to obrovská výzva pro celý tým pořadatelů i cca 150 dobrovolníků, kteří pak měli tento záměr zrealizovat. Hodně záleželo na počasí, ze kterého měli všichni oprávněné obavy. Vlastně z celého letošního festivalu měli všichni velký respekt. Modlitební tým se modlil za počasí, řečníky, kapely, dobrovolníky a za mnohé další záležitosti na plné obrátky, přípravy finální realizace festivalu vyvrcholily příjezdem dobrovolníků dva dny před začátkem festivalu, tj. v úterý 16. 8.

Na UNITED jsem byl letos potřetí, jako dobrovolník podruhé. Ze zkušenosti mohu říci, že dobrovolničit na UNITED je ještě větší zážitek a hlavně přínos do života než „pouhé“ účastnictví na festivalu. Je to zkrátka pecka, jak často říká Petr Hůšť, ředitel festivalu. Stejně jako loni se tým dobrovolníků nejprve ubytoval, tentokrát na místním gymnáziu – děvčata ve třídách, kluci (kterých byl letos ještě větší nedostatek) v tělocvičně. Následovalo školení dobrovolníků a každodenní ranní a večerní společné chvály a vyučování (letos se ho velmi vtipně ujal Dave Patty, loni to byl Lukáš Targosz).

Začalo se stavbou pódíí, svozem z církví vypůjčené techniky, výzdobou, zkrátka se postavil celý festival – jak uvnitř v kulturním domě, tak hlavně venku na Dolním náměstí. Den před začátkem festivalu, při stavbě hlavního pódia, zjistila se nemilá skutečnost – na Dolním náměstí chyběla elektřina – respektive nebylo jí tolik, aby utáhla celou hlavní scénu. Zachránil nás diesellový agregát odněkud z Ostravy. A je to neuvěřitelné – ve čtvrtek dopoledne, několik hodin před začátkem festivalu, bylo vše připraveno, festival se stal skutečností. A tak UNITED začal a Vsetín začal dunět chválami. A jelikož se šlo letos s vírou ven (ne jako předchozí ročníky, kdy hlavní scéna byla v hlavním sále kulturního domu – tzn. uzavřená společnost), tak to byla skutečně pecka! Kapely české, slovenské i zahraniční (letos např. dorazila vynikající americká kapela Kutless) vzdávaly Bohu chválu před celým městem. Hlavní scéna byla přístupná zdarma, takže mohl přijít skutečně kdokoli. A i kdyby nepřišel, tak by nás stejně slyšel. ☺ Vyskytly se sice problémy s alkoholem, dokonce nějaké rvačky místních, ale s pomocí místní policie,

kteřá byla stále na místě, se podařilo výtržnostem zabránit. Hlíдали i dobrovolníci.

Mým úkolem bylo, stejně jako loni, nahrávání seminářů. Jako většina bratrů jsem byl součástí technického týmu. Sestry většinou hlídaly školy, kde byli ubytováni účastníci, a účastníky také registrovaly. Semináře jsem nahrával v pátek a sobotu, vždy odpoledne od dvanácti do šesti hodin. Semináře, které jsem s bratry nahrál, budou časem přístupné na stránkách festivalu www.festivalunited.cz v sekci archiv roku 2016. Vřele doporučuji, jsou tam i ty z předchozích ročníků. A jak jsem si festival „užil“? Nepěkné to slovo, vidíte. Tenhle festival by neměl být primárně zážitkový – to by asi bylo něco špatně. Víra se přece „nenadopuje“ zážitky!

Jestli jsem přece prožil nějaký Boží dotek? Loni jsem prožíval největší Boží blízkost právě během přípravných dobrovolnických programů – tehdy prostřednictvím Lukáše Targosze. Bylo to opravdu silné a osvobozující a v mojí tehdejší životní situaci mi to moc pomohlo. Letos jsem dlouho Boží blízkost nepociťoval. Už jsem si říkal, že to letos nějak neprožívám. Zevšedněla moje víra? Neochřadla snad? Pak mi dal Bůh na mysl verš z Jeremjáše 23, 23: „*Jsem Bůh, jenom když jsem blízko? je výrok Hospodinův; jsem-li daleko, Bůh už nejsem?*“ Předposlední den festivalu však přišel jeden bratr z našeho týmu seminářů, aby mi předal nahrávací pásku a omluvil se mi za svoji nervozitu a neustálé připomínání nutnosti hlídat techniku během seminářů, což mi první dny dosti lezlo na nervy a dokázal jsem to dát najevo. Omluvil se a zároveň tak i mne naučil uvědomovat si, že se také mohu krotit a hned si vše nevztahovat na sebe. To byl kabrňák, že? To bylo ráno. A pak Dave Patty, který nás připravoval na dobrovolnickou službu, měl slovo na dopoledním programu hlavní scény. Seděl jsem na rozpálené dlažbě náměstí spolu se stovkami dalších, vesměs mladých lidí. Pamatuji si, jak Dave začal vytahovat ze svého přetíženého batohu kameny: „Ty kameny jsou naše hříchy. Co s nimi? Dejme je Ježíši, On jediný je unese!“ Nevím, kdo všechno plakal. Z dopoledního programu jsem běžel na oběd a pod tíhou emocí a spěchu na přichystání seminářů v Sokolovně jsem si zapomněl převléci dobrovolnické tričko (mimo službu se nosit nesmělo, měl jsem na sobě loňské). Celé odpoledne jsem se ze Sokolovny nesměl hnout. Poslouchal a nahrával jsem semináře. A pak, bylo kolem čtvrté odpoledne – měl jsem už docela hlad – najednou přišla jakási mladá sestra, zda chci přinést dobrovolnickou bagetu. Nezapomněla si s úsměvem rýpnout, kde mám dobrovolnické tričko. Souhlasil jsem, šilhal jsem hlady. A skutečně po chvíli, před dalším blokem seminářů, přišla. Bez bagety. Ještě je nevydávají, až od pěti. Ale přece přinesla kousek buchty, kterou někde sehnala. V ten okamžik pro mne byla andělem. A to byl jen čtvereček buchty. Maličkost, řeklo by se. Nemusela se vrátit, když nebyly... Ale přišla, a stejně přinesla. Protože

chtěla, protože to považovala za správné, protože dokázala cítit s celou tou bandou hladových seminářů. Anděl. A další anděl kolem mne prošel večer na hlavním programu – malý chlapec bez jediného slova rozdával stojícím účastníkům samolepky. Prostě jen podal a šel, u každého stejně.

Půlnocí ze soboty na neděli končil festival, začalo se uklízet, aby do rána nebylo po festivalu ani památky. Hlavní program jsem už nestihl. Ale těsně před jejím uzavřením jsem si ještě stačil zajít do modlitební místnosti v kulturním domě. To je má tradice, zajít si tam. Jediné velmi klidné místo na festivalu. Chvíli po mém odchodu se začala sklízet...

Ráno, po několika hodinách spánku (mnozí nešli spát vůbec), jsem šel s bratry na Dolní náměstí rozebírat tribuny a hlavní pódium. V mezichase jsem si zašel na snídani. Jakmile jsme pak naložili poslední nákladřák – náměstí bylo prázdné – začalo pršet. Ale jak! Poprvé od chvíle, co jsme přijeli. O půl desáté začal poslední ranní program – rozlučkový. Poslední oběd, rozloučení, odjezd kolem půl jedné. Vezl jsem tři lidi autem – k Olomouci a do České Třebové, sebe pak do Pardubic. Lilo jako z konve. V Hranicích na Moravě mi explodovala pneumatika. Cesta s hodinovou zastávkou trvala asi šest hodin. Ale s Boží pomocí jsme cestu zvládli. Dá-li Pán, sejdem se na UNITED zase za rok.

A jak shrnout letošní UNITED? Festival, který zdaleka není jen o zážitcích, festival, který má za úkol člověku stále připomínat, že je milovaným Božím dítětem – díky Kristu, který za nás zemřel na kříži a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění. Díky Kristu jsme nesmrtelní! Chvála Tobě, Pane!

David Danielčák

Ještě jsou na světě (i na Kladně) ochotní lidé

Ve středu 13. července jsem měla sloužit „Otevřený kostel“ místo sestry Stáni, která měla dovolenou. Poprosila jsem bratra Phanaela, aby mi otevřel horní zámek kostela, který je často problematický. On na to v návalu starostí zapomněl a sestra Kamilka, která to také umí, byla v té době v Praze. A tak jaké řešení? V duchu jsem se modlila ... A pak šel kolem mladší pán, kterého jsem požádala o pomoc. Ochotně přikývl a šel zámek zkoušet. Na třetí pokus se mu podařilo ho odemknout. Moc jsem mu děkovala a on na to řekl: „Kostel jsem ještě nikdy neodemykal.“

Díky Pánu, který mi pomocníka poslal, vše dobře dopadlo.

Vilma Pokorná

Zprávy ze Slaného a z USA

Jak mnozí víte, bratr farář Jurek s manželkou Zuzanou odjeli ke konci prázdnin do amerického Pittsburghu ve státě Pensylvánie. Zuzka je tam služebně až do Vánoc, Standa ji doprovází. Ve Slaném po dobu jeho nepřítomnosti bude sloužit kazatelka Ivana Doubravová a občas i bratr Phanael. Přinášíme zprávu

z druhého týdne jejich pobytu a pozdrav i pro kladenské:

Milý slánský sbore, v den povýtce Boží jsme navštívili bohoslužbu presbyterní církve, která si říká Cross-cultural family, tedy něco jako "rodina napříč kulturami". Nehodlám průběh podrobně popisovat. Nechybělo vyznání víry ani Otčenáš, sbírka a ovšem požehnání. Hned v úvodní části byly křty – tmavého a světlého miminka. Následovaly gospels, zpívané skupinou, v níž převládaly Afroameričanky. Zařazeno bylo i rapované svědectví. Kázání na perikopu o zpupném zabírání předních míst ilustrovalo biblický text příkladem z výchovy dětí. Po kázání měly dle liturgického pořádku následovat "modlitby lidu", ovšem ve skutečnosti se kazatel dlouze modlil sám. Vůbec to bylo převážně vystoupení jednoho muže. Společná píseň byla nám dobře známá "Aj stojím u dveří". Večeře Páně se nekonala. Opět jsem si uvědomil, jak velkou možnost zapojení dává všem Farského liturgie.

Před námi seděla rodina – sympatický mladý muž, který držel v náručí malinké miminko, zatímco jeho žena ve stoje do rytmu songu tleskala. Vedle lavice se jí snažila napodobovat její malá dcerka. Dojemný obrázek.

Ve středu večer jsme měli v plánu jet – spolu s dalšími dvěma vědci – na pozvání naší "pečovatelské úřednice" z univerzity na projížďku jejich člunem po řece Allegheny. Kvůli dešti z toho ale sešlo. Náhradním programem byla návštěva vznosného kostela, jehož architektura vnějšně, a hlavně vnitřně byla ve vší jednoduchosti působivá. V takovém prostoru bych za přítomnosti tisícovky věřících rád sloužil. Prostor byl rozdělen do sektorů, v nichž byly stoly a židle. Proč ne, zvláště je-li bohoslužba spojena s agapální hostinou. Ani nablýskaná pivovarská soustava by mi nevadila, kdyby nebyla umístěna přímo v kněžišti. Ano, jsme v pivovare.

Po utlumení výroby ve zdejších hutích se mnozí návštěvníci kostela odstěhovali. Obdobně se projevil pád hutnictví v ostravských Vítkovicích, kde jsme husitský kostel převedli na diakonické zařízení. V Pittsburghu i Ostravě je kostelů relativně přebytek. Usilujme u nás o jejich nedostatek.

Modlíme se za vás a počítáme s vašimi modlitbami. Zdravíme bratra Phanuela, děkujeme za jeho službu a pozdravujeme také kladenské.

Stále vaši,

Stanislav a Zuzana

Smuteční oznámení

Vážené sestry a vážení bratři ve službě obecného i svátostného kněžství, oznamuji vám, že Hospodin v pondělí 12. 9. ve 14:00 hod. povolal k sobě bratra emeritního patriarchu **Josefa Špaka**. Myslete na něj v modlitbách. **Rozloučení s ním proběhne v kostele sv. Mikuláše příští úterý 20. 9. 2016 ve 12:00 hod.** Pán vás opatruj
David Tonzar

Připravované akce

Sobota 24. září 2016 od 9 hod. **sborové soustředění** ve Smečně v domě Kolpingovy rodiny s přespaním do nedělního rána 25. září, kdy pojedeme do Kladna na bohoslužbu. Sobotní program začne sdílením a modlitbami, pro dospělé bude pokračovat tématem: Kde stojím v rodině, ve sboru, ve společnosti. Děti mají téma: Podobenství o dvou stavitelích. Odpoledne půjdeme na vycházku, večer společně posedíme. Sobotní oběd, večeře a nedělní snídaně bude zajištěna pro všechny, kteří budou chtít.

Neděle 2. října 2016 **Den modliteb za pokoj Jeruzaléma**. V rámci bohoslužby se modlitbami připojíme ke křesťanům z celého světa.

Sobota 26. listopadu 2016 ve 14 hod. přednáška **Synové Abrahamovi (včetně obětování Izáka)**, přednáší Doc. Jiří Beneš, Th.D., vedoucí katedry biblistiky Husitské teologické fakulty.

!!! POZOR !!!

Upozorňujeme na posun obvyklého **termínu letní sborové dovolené**. Na příští rok je zajištěna u Stráže nad Nežárkou a bude se konat **od soboty 5. do soboty 12. srpna 2017.**

Pravidelná setkání ve školním roce

Neděle 8:15 hod. modlitební skupinka
9 hod. bohoslužba s péčí o děti

Pondělí 15 hod. setkání v Domově pro seniory
17 hod. ženská skupinka (lichý týden)
17 hod. mužská skupinka (lichý týden)

Úterý ženská skupinka domácí – dle domluvy

Středa 16:45 hod. sdílení a modlitby
17:45 hod. biblická hodina

Pátek 10 hod. mimiškolka (lichý týden)
14:30 hod. mladší mládež
16 hod. mládež

Křesťanská poradna (ve školním roce)

je otevřena každou středu od 15 do 16:30 hod.

Otevřený kostel

je k dispozici každou středu od 15 do 16:30 hod.

Úřední hodiny

pro vyřízení potřebných záležitostí jsou ve čtvrtek od 9 do 11 hod. a ve středu od 15 do 16:30 hod.

Toto Nahoru, další zprávy, nedělní kázání, aktuality i fotografie naleznete na našem webu <http://ccshkladno.unas.cz>

Datum vydání: 16. září 2016

Red. rada: J. Chytilová, S. Jurek, P. Osweto, P. Vlková, M. Vlková

Neoznačené příspěvky připravila redakční rada.